

บทที่ ๔

เปรียบเทียบผลการศึกษาที่ทำในต่างประเทศ

งานที่ศึกษาเกี่ยวกับการลงทุนของบริษัทฯ ในประเทศต่าง ๆ ว่ามีผลกระทบต่อดุลการชำระเงินอย่างไรบ้าง ได้มีผู้ศึกษาแล้วทั้งในประเทศพัฒนาแล้ว และประเทศกำลังพัฒนา โดยทั่วไปวิธีการศึกษาค่อนข้างคล้ายคลึงกัน แต่ก็อาจจะแตกต่างกันบ้างในรายละเอียดหรือการให้คำนิยามของตัวแปรบางตัว ในที่นี้จะยกตัวอย่างงานวิจัย ๒ เรื่อง คือ การศึกษาเปรียบเทียบผลกระทบต่อดุลการชำระเงินจากการดำเนินการของบริษัทในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาของ Sanjaya Lall และ Paul A Streeten ใน Foreign Investment, Transnational and Developing Countries กับงานของ Thomas J. Biersteker ซึ่งศึกษาถึงผลกระทบในประเทศในจีเรีย ใน Distortion or Development? Contending Perspectives on the Multinational Corporations

งานวิจัยของ Sanjaya Lall และ Paul A. Streeten

งานของ Lall และ Streeten เป็นการศึกษาเปรียบเทียบบทบาททางเศรษฐกิจของบริษัทฯ ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา อันได้แก่ อินเดีย อิหร่าน เคนยา จาไมกา โคลัมเบีย และมาเลเซีย ซึ่งบริษัทฯ ได้เข้าไปลงทุนในกิจการผลิตประเภทต่าง ๆ คือ อาหาร สิ่งทอ เกล็ดขี้ผึ้ง เคมีภัณฑ์ กระดาษ ยาง เครื่องไฟฟ้า เครื่องจักรกล โลหะภัณฑ์ และยานพาหนะขนส่ง ตัวอย่างของบริษัทที่มีทั้งสิ้น ๑๕๙ บริษัท ที่มาจาก ๖ ประเทศ ผลทางเศรษฐกิจที่ดูน่าวิเศษระหือ ขนาดของการผลิตและการจ้างงาน มูลค่าเพิ่มที่แต่ละอุตสาหกรรมสร้างให้แก่ประเทศของตน การใช้เงินกู้ภายในและนอกประเทศ รวมทั้งอัตรากำไรที่แต่ละบริษัทสร้างขึ้น และผลกระทบต่อดุลการชำระเงินของปี ๑๙๖๙ (๒๕๑๒)

ในงานนี้ได้แบ่งบริษัทออกเป็น ๒ พวกคือ กลุ่มบริษัทที่ควบคุมโดยต่างชาติ (foreign controlled) และกลุ่มที่ควบคุมโดยคนในท้องถิ่น (Locally controlled) กับกลุ่มที่เป็นบริษัทลงทุนข้ามชาติ (TNC_s) และกลุ่มที่ไม่ใช่บริษัทลงทุนข้ามชาติ (NON-TNC_s)

๑. กลุ่มที่ควบคุมโดยต่างชาติ (foreign controlled) ได้แก่ บริษัทที่มีหุ้นต่างประเทศทั้งหมด หรือหุ้นต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ (foreign majority)

๒. กลุ่มที่ควบคุมโดยคนในท้องถิ่น (locally controlled) ได้แก่บริษัทที่มีหุ้นของคนพื้นเมือง เป็นส่วนใหญ่หรือทั้งหมด

๓. กลุ่ม TNC_s คือกลุ่มบริษัทที่มีพหุกิจการณ์เป็นสาขาของบริษัทข้ามชาติอย่างชัดเจน โดยบริษัทฯ นั้นจะมีสาขาในต่างประเทศมากกว่า ๕ สาขา และมี ยอดขายในต่างประเทศเกินกว่าร้อยละ ๑๔ ของยอดขายทั้งหมด

๔. กลุ่ม NON-TNC_s คือกลุ่มบริษัทที่มีพหุกิจการณ์ไม่เหมือนบริษัทใน ข้อ ๓

การวัดผลกระทบโดยตรงต่อดุลการชำระเงิน ได้กำหนดว่า

$$B_d = (X + I) - (c_k + c_r + R + D)$$

โดยที่ B_d = ผลกระทบจากการดำเนินการของบริษัท

X = มูลค่าสินค้าส่งออก ณ. ราคา f.o.b.

I = เงินไหลเข้าในรูปทุน เรือหุ้น เงินกู้ รวมทั้งเงินที่จัดสรรจากกำไร

c_k = มูลค่าสินค้าทุนนำเข้า ณ. ราคา c.i.f.

c_r = มูลค่าของวัตถุดิบและสินค้าระหว่างกลางนำเข้า ณ. ราคา c.i.f.

R = ค่าเทคโนโลยีส่งออกหลังหักภาษี

D = กำไรหลังหักภาษี และดอกเบี้ยเงินกู้ส่งออก

Lall และ Streeten ได้เทียบผลกระทบต่อดุลการชำระเงินให้เป็นร้อยละของยอดขาย แยกตามกลุ่มบริษัท ซึ่งพบว่ายกเว้นประเทศเคนยาแล้ว บริษัทในทุกประเทศให้ผลกระทบต่อดุลการชำระเงินเป็นลบทั้งสิ้น คือ +๒.๗% ในเคนยา -๒๕.๕% ในจาไมก้า -๑๑.๗% ในอินเดีย -๕๕.๐% ในอิหร่าน -๓๕.๓% ในโคลัมเบีย และ -๓๖.๗% ในมาเลเซีย (รายละเอียดดูจากตารางที่ ๔.๑)

ข้อสรุปของ Lall และ Streeten สำหรับผลที่เป็นบวกในประเทศเคนยา คือ บริษัทตัวอย่างในเคนยาเป็นบริษัทผู้ส่งออกรายใหญ่ของ East African Common Market ซึ่งมีอยู่ ๕ บริษัท และให้ผลบวกทั้งสิ้น สำหรับในประเทศอื่น ๆ นั้น บริษัทที่ให้ผลลบมีจำนวนมาก คือ ในจาไมก้ามี ๘ จาก ๑๑ บริษัท ๔๘ บริษัทจาก ๕๓ บริษัท ในอินเดีย ๑๔ จาก ๑๕ บริษัทในมาเลเซีย และทุกบริษัทในโคลัมเบียและอิหร่าน

อย่างไรก็ตาม Lall และ Streeten ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ดังนี้

๑. ส่วนใหญ่ของบริษัทตัวอย่างให้ผลต่อดุลการชำระเงินในแง่ลบ (โดยไม่คำนึงถึงชนิดของอุตสาหกรรมหรือการควบคุม) โดยเฉพาะเมื่อละเว้นการคำนึงถึงการทดแทนการนำเข้า และแม้ว่าบางบริษัทจะเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่
๒. โดยเฉลี่ยแล้วบริษัทประเภท TNC_S จะให้ผลทางลบมากกว่าบริษัทในกลุ่ม NON-TNC_S (พิจารณาจากแถวที่ ๓, ๕, ๗ และ ๘)
๓. บริษัทที่อยู่ในความควบคุมของต่างชาติ จะให้ผลในทางลบต่อดุลการชำระเงินมากกว่าบริษัทที่ควบคุมโดยคนในประเทศ (พิจารณาจากแถวที่ ๓, ๕, ๗ และ ๘) แต่การเปรียบเทียบในแง่นี้อาจจะไม่ถูกต้องนัก เนื่องจาก จำนวนบริษัทที่อยู่ในความควบคุมของคนในประเทศ (locally controlled) มีจำนวนน้อยกว่าบริษัท foreign controlled มาก

ตารางที่ ๔.๑

ผลกระทบต่อการชำระเงินในทางลบ แยกตามประเภทของบริษัท

การจำแนกบริษัท	จำนวนทั้งสิ้น (๑)	จำนวนบริษัท ที่ให้ผลลบ		จำนวนบริษัท ที่ให้ผลลบ ตั้งแต่ ๐-๒๐%		จำนวนบริษัท ที่ให้ผลลบ ตั้งแต่ ๒๐-๕๐%		จำนวนบริษัท ที่ให้ผลลบ >๕๐%	
		(๒)	$\frac{(๒)}{(๑)} \times ๑๐๐$ (๓)	(๔)	$\frac{(๔)}{(๑)} \times ๑๐๐$ (๕)	(๖)	$\frac{(๖)}{(๑)} \times ๑๐๐$ (๗)	(๘)	$\frac{(๘)}{(๑)} \times ๑๐๐$ (๙)
จำนวนรวม	๑๕๔	๑๔๕	๙๑	๔๔	๓๑	๖๒	๓๙	๓๔	๒๑
TNC _S	๘๘	๘๒	๙๓	๒๒	๒๕	๓๖	๔๑	๒๔	๒๗
NON-TNC _S	๗๑	๖๓	๘๘	๒๒	๓๑	๒๖	๓๗	๑๐	๑๔
Foreign Controlled	๑๓๓	๑๒๒	๙๑	๓๕	๒๖	๕๗	๔๓	๓๐	๒๓
Locally Controlled	๒๑	๒๓	๘๘	๑๐	๕๕	๕	๑๙	๕	๑๕

ที่มา : Foreign Investment, Transnational and Developing Countries หน้า ๑๓๑.

- หมายเหตุ ๑. บริษัทตัวอย่างมาจาก ๖ ประเทศ คือ อินเดีย อิหร่าน มาเลเซีย โคลัมเบีย จาไมกา เคนยา
๒. ผลกระทบทั้งหมดเป็นลบ (negative effect) วัตถุประสงค์ของยอดขาย แล้วเฉลี่ยจากกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยของ Thomas J. Biersteker

Biersteker ได้ศึกษาถึงบทบาทของบรรษัทฯ ในแง่เศรษฐกิจและเศรษฐกิจการเมือง โดยพยายามเปรียบเทียบผลอันเนื่องมาจากแนวความคิดของ Neo classic และนักเศรษฐศาสตร์กลุ่ม critic โดยใช้บริษัทในประเทศไนจีเรียเป็นตัวอย่าง ผลทางเศรษฐกิจได้แก่ การเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ การผลิตของบรรษัทฯ ขดเคຍการผลิตของคนพื้นเมืองเพียงไร การซื้อขายเทคโนโลยี รวมทั้งรูปแบบการบริโภคที่เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากบรรษัทฯ การศึกษาถึงความเหลื่อมล้ำเนื่องจากการลงทุน รวมทั้งกลุ่มนายทุนนายหน้า (comprodor group) ในไนจีเรียบริษัทตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ประกอบด้วยบริษัทต่างประเทศ และบริษัทในประเทศทั้งสิ้น ๖๐ บริษัท ใช้ข้อมูลระหว่างปี ๑๙๖๓ - ๑๙๗๖ (๒๕๐๕ - ๒๕๑๕) ในจำนวนบริษัททั้งหมด ร้อยละ ๖๔.๘ เป็นบริษัทต่างประเทศ ร้อยละ ๒๐.๕ เป็นบริษัทของชาวไนจีเรีย และร้อยละ ๑๔.๗ เป็นบริษัทของรัฐบาล บริษัทเหล่านี้กระจายอยู่ในการผลิตต่าง ๆ คือ สิ่งทอ (๕๖.๒%) โรงเลื่อย (๓๑.๗%) ปูนซีเมนต์ (๑๐.๖%) และน้ำตาล (๕.๕%) โดยผลผลิตที่ได้จากการผลิตทั้ง ๔ แบบ เป็นสินค้ามาตรฐาน (standardized products) ร้อยละ ๘๘.๑

สำหรับการวิเคราะห์การเคลื่อนย้ายทุนของบริษัทใช้บริษัทตัวอย่าง ๑๕ บริษัท ในระหว่างปี ๑๙๖๐ - ๑๙๗๔ (๒๕๐๙ - ๒๕๑๗) บริษัททั้ง ๑๕ แห่ง เดิมเคยมีทุนของต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ บริษัทเหล่านี้มีเงินกู้ยืมอยู่ในเงินกองทุนถึง ๖๘.๙ ล้านดอลลาร์หรือร้อยละ ๘๕ ซึ่งกู้จากแหล่งเงินกู้ในประเทศ อีกร้อยละ ๕ เท่านั้นที่มีการนำเข้ามาจากต่างประเทศ ดังนั้นเงินลงทุนในระยะแรกตั้ง (initial investment) จึงไม่ถูกนำมาพิจารณาในการพิจารณาความเคลื่อนไหวของเงินทุนด้วย เงินทุนไหลเข้าในแต่ละปี จึงวัดเฉพาะเงินทุนในรูปเงินกู้จากธนาคารต่างประเทศ หรือเงินกู้จากบรรษัทฯ แม้ส่วนเงินไหลออกคือการจ่ายคืนเงินกู้เหล่านี้ รวมทั้งผลกระทบในรูปอื่น ๆ ซึ่งอาจจะเขียนได้ว่า

$$\text{Capital flow} = (\text{Bank Loans} + \text{Firm Advances}) - (\text{Firm Payments} + \text{Service Payments} + \text{Dividends})$$

จากวิธีคำนวณข้างต้น พบว่าบริษัท ๑๕ แห่ง (ข้อมูล ๘๒ ชุค) ทำให้เงินทุนไหลออก (net capital outflow) ปีละ ๒๘๐,๐๐๐ ดอลลาร์ต่อบริษัท ซึ่งอยู่ระหว่างเงินไหลออกสูงสุด ๒.๗ ล้านดอลลาร์ และเงินไหลเข้าสูงสุด ๓๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ โดยมีค่ามัธยฐานที่เงินทุนไหลออก ๑๕๖,๐๐๐ ดอลลาร์ต่อบริษัทต่อปี ซึ่งผลคำนวณนี้ Biersteker ชี้ให้เห็นว่าเนื่องจากข้อจำกัดของกฎหมายการส่งเงินออก ทำให้ผลนี้ต่ำกว่าความจริง (under estimate) ประมาณร้อยละ ๕๐ ดังนั้น ในแต่ละปีเชื่อว่าแต่ละบริษัทจะส่งเงินออกโดยเฉลี่ยแล้ว ๕๖๐,๐๐๐ ดอลลาร์

ถ้าเปลี่ยนข้อสมมติใหม่ว่า บริษัทเมื่อทำการผลิตจะทดแทนการนำเข้าสินค้าประเภทเดียวกันได้ การวัดความเคลื่อนย้ายของเงินทุนก็จะกระทำในทิศทางเดียวกับที่ทำมาแล้ว แต่เพิ่มมูลค่าทดแทนการนำเข้าเข้าไปใน capital inflow มูลค่าทดแทนการนำเข้าตามที่ Biersteker ได้กำหนดคือ ยอดขายสุทธิของบริษัทแต่ละแห่ง (net sales) ฉะนั้นเงินไหลเข้าสุทธิจะเขียนได้ว่า

$$\text{Capital Flow} = (\text{Bank Loans} + \text{Firm Advances} + \text{Import Savings}) - (\text{Firm Payments} + \text{Service Payments} + \text{Dividends})$$

โดยใช้ข้อมูลชุดเดียวกัน เมื่อรวม import saving แล้ว พบว่าแต่ละบริษัทจะมีเงินไหลเข้า (capital inflow) ปีละ ๕.๖ ล้านดอลลาร์ โดยเฉลี่ย โดยมีค่าสูงสุดที่เงินไหลเข้า ๓๕ ล้านดอลลาร์ และค่าต่ำสุดที่เงินไหลออก ๔.๒ ล้านดอลลาร์ แต่เนื่องจากการใช้ยอดขายในประเทศสุทธิ (net domestic sale) เป็นค่า import savings ค่าเฉลี่ยข้างต้นจะสูงกว่าความเป็นจริง (over estimate) ประมาณร้อยละ ๕๐ ถึง ๗๐ เพราะราคาที่ขายในประเทศจะสูงกว่าราคาสินค้าเข้าในตลาด-

แข่งขัน (competitive import prices) และจำนวนสินค้ามากกว่าสินค้าที่เคยนำเข้า
 ดังนั้น เงินไหลเข้าสุทธิถ้าถูกปรับให้ต่ำลงร้อยละ ๕๐ และร้อยละ ๗๐ เงินไหลเข้าสุทธิเฉลี่ย
 รายบริษัทก็จะเหลือเพียง ๒.๔ ล้านดอลลาร์ ถึง ๑.๗ ล้านดอลลาร์ต่อปี

การวิเคราะห์ในบทที่สาม

การวิเคราะห์ในบทที่สามซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักของการศึกษา ได้อธิบายถึง
 ผลกระทบของการลงทุนจากต่างประเทศหรือบรรษัทฯ ที่มีต่อการชำระหนี้ ความแตก-
 ต่างระหว่างงานในบทที่ ๓ และงานวิจัยที่ได้กล่าวแล้วทั้ง ๒ ชิ้น มีอยู่ด้วยกันหลาย
 ประการ นับตั้งแต่ลักษณะของข้อมูล วิธีการศึกษา และส่วนที่ต่างกันมากที่สุด คือผลของ
 การศึกษา

ลักษณะข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นข้อมูลทุติยภูมิที่ได้จาก
 คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ทำให้รายละเอียดบางประการที่น่าสนใจต้องถูก
 มองข้ามไป เพราะผู้เก็บข้อมูลและผู้วิเคราะห์ไม่ใช่คนเดียวกัน ตัวอย่างเช่น รายจ่าย
 ค่าเทคโนโลยี ค่าดอกเบี้ย ค่าจัดการ และลิขสิทธิ์ ไม่สามารถรวบรวมได้ครบถ้วน
 ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นจุดอ่อนประการหนึ่งของงานชิ้นนี้ เพราะรายจ่ายส่วนนี้ในระยะ
 หลัง ๆ มีความสำคัญมากยิ่งขึ้นทุกที โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าเทคโนโลยีซึ่งมักจะเป็นปัญหา
 ควบคู่ไปกับการโอนเทคโนโลยี (technology transfer) ว่าระหว่างค่าตอบ-
 แทนที่จ่ายไปกับเทคโนโลยีที่ได้รับเข้ามาคุ้มกันหรือไม่ การถ่ายทอดเทคโนโลยีเกิดขึ้น
 จริงหรือไม่ ในขณะที่ผู้ซื้อเทคโนโลยีต้องจ่ายค่าตอบแทนในอัตราค่อนข้างสูง

ข้อมูลของ Lall และ Streeten กับ Biersteker ค่อนข้างน้อยเมื่อ
 เปรียบกับงานในบทที่ ๓ โดยเฉพาะงานของ Lall การศึกษาเปรียบเทียบระหว่าง
 ประเทศน่าจะได้สรุปผลจากข้อมูลที่มีจำนวนมากเพียงพอที่จะให้ภาพที่แน่ชัด เมื่อแยกเป็น
 รายประเทศ มีบริษัทตัวอย่างจากประเทศต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ ๑๑ บริษัทในจาไมกา

๘ บริษัทในเคนยา ๔๓ บริษัทในอินเดีย ๑๖ บริษัทในอิหร่าน ๔๖ บริษัทในโคลัมเบีย และ ๑๔ บริษัทในมาเลเซีย สำหรับงานของ Biersteker มีจำนวนข้อมูลเพียง ๑๔ บริษัทจากไนจีเรีย เมื่อเปรียบเทียบกับงานในบทที่ ๓ จำนวนบริษัทมีมากกว่าเพียงแต่ข้อมูลไม่มีความต่อเนื่องเท่านั้น จำนวนบริษัทที่ใช้ในการวิเคราะห์นี้จะมีจำนวนมากกว่างานของ Biersteker หรือ Lall (อย่างไรก็ตาม ควรจะได้เปรียบเทียบจำนวนบริษัททั้งหมดในแต่ละประเทศกับบริษัทตัวอย่าง ว่าเป็นสัดส่วนเท่าใด สำหรับในประเทศไทยบริษัทที่จดทะเบียนกับกรมทะเบียนการค้ามีจำนวนประมาณ ๒๐,๐๐๐ บริษัท เมื่อเทียบกับบริษัทตัวอย่างเป็นสัดส่วน ๐.๓๓๕% อย่างไรก็ตามบริษัทเหล่านี้ในแต่ละหมวดมียอดขายสูงสุด ตั้งแต่อันดับที่ ๑ ถึง ๑๐ ซึ่งดูรายละเอียดได้จากบทที่ ๒ เรื่อง ลักษณะของบริษัทที่ศึกษา) แต่เราจะไม่กล่าวว่างานในบทที่ ๓ มีความครอบคลุมมากกว่างานของอีก ๓ ท่าน ทั้งนี้เพราะประเทศที่ศึกษาอาจจะมีบริษัทต่างประเทศเข้าไปลงทุนน้อยก็ได้

ผู้ที่ได้เคยศึกษางานของ Lall และ Streeten จะพบว่าการจัดกลุ่มอุตสาหกรรมของท่านทั้งสอง ทำได้ละเอียดกว่างานวิเคราะห์ในบทที่ ๓ คือ แยกการผลิตเฉพาะอย่างมากกว่าเป็นหมวดใหญ่ ๆ เช่น เกล็ดชอล์ก เคมีภัณฑ์ เครื่องไฟฟ้า ผลิตภัณฑ์โลหะและเครื่องจักรกลฯ ทำให้จำนวนบริษัทในแต่ละหมวดแต่ละประเทศมีผู้น้อยมาก ตัวอย่างเช่น เคนยา และจาไมก้า มีบริษัทผลิตกระดาษ ประเทศละ ๑ บริษัท ในโคลัมเบีย ๓ บริษัท ขณะที่ประเทศอื่น ๆ ไม่มีเลย หรือสิ่งทอและเสื้อผ้า ซึ่งจาไมก้ามีอยู่ ๑ บริษัท และมาเลเซีย ๒ บริษัท เมื่อ Lall และ Streeten รวมกลุ่มบริษัทเหล่านี้เป็น TNC_s กับ NON-TNC_s และ foreign controlled กับ locally controlled โดยไม่แยกประเภทของการผลิตแต่ละอย่าง การรวมอุตสาหกรรมต่างหมวดเข้าด้วยกัน โดยลักษณะของการผลิตอาจจะแตกต่างกันแล้วสรุปผล อาจจะทำให้ข้อสรุปลำเอียงได้ (ตัวอย่างเช่น การใช้วัตถุดิบในการผลิตอุตสาหกรรมยาง และอุตสาหกรรมเภสัชภัณฑ์ในมาเลเซีย ลักษณะของการใช้วัตถุดิบย่อมแตกต่างกันมาก)

ความแตกต่างอีกประการหนึ่งคือ Lall และ Streeten ได้จัดประเภทผู้ถือหุ้นต่างชาติที่สำคัญคือ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร แคนาดา เยอรมันตะวันตก ประเทศยุโรปอื่น ๆ ขณะที่งานวิจัยในเล่มนี้จัดผู้ถือหุ้นเป็นญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และประเทศอื่น ๆ ซึ่ง Lall อาจจะพิจารณาแล้วว่าประเทศที่ศึกษามีการลงทุนจากคนผิวขาวมากกว่า (เกือบทุกประเทศเคยเป็นอาณานิคมของคนผิวขาวมาก่อน) ส่วนประเทศไทยการลงทุนของญี่ปุ่นมีบทบาทสำคัญมาก ส่วนงานของ Biersteker ไม่ได้ให้รายละเอียดในส่วนนี้ไว้

ความแตกต่างประการที่สองอยู่ที่วิธีการศึกษา ซึ่งมีส่วนสำคัญที่ทำให้ข้อสรุปแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ในที่นี้จะขอแยกพิจารณาเป็นรายการเงินไหลเข้า (inflow) และเงินไหลออก (outflow) ว่างานทั้ง ๓ แตกต่างกันอย่างไร

ตารางที่ ๔.๒

เปรียบเทียบเงินไหลออกของงานวิเคราะห์ ๓ แบบ

งานของ	รายการเงินไหลเข้า			
	มูลค่าหุ้นต่างประเทศ	เงินกู้สุทธิ	มูลค่าการส่งออก	มูลค่าทดแทนการนำเข้า
๑ Lall และ Streeten	✓	✓	✓	
๒ Biersteker		✓		✓ (ข้อสมมติที่ ๒)
๓ บทที่ ๓	✓	✓	✓	✓

เครื่องหมาย ✓ แสดงว่ามีตัวแปรชนิดนี้ในการศึกษาของแต่ละคน

เงินไหลเข้า (inflow) การกำหนดตัวแปรเกี่ยวกับเงินไหลเข้า มีความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างงานทั้ง ๓ ชิ้น การกำหนดเงินไหลเข้าในบทที่ ๓ ทำให้มูลค่าของ inflow ค่อนข้างสูงมาก เมื่อแยกเงินไหลเข้า แบบที่ ๑ และ ๒ ออก (มูลค่าหุ้นต่างประเทศและเงินกู้) เพื่อวัดผลกระทบต่อทุนดำเนินการ พบว่าเงินไหล-

เข้าทั้ง ๒ ประเภทแม้จะมีจำนวนมากเพียงใด ก็ไม่อาจจะลบล้างการจ่ายค่าเครื่องจักร นำเข้าได้ (แม้ว่า การกำหนดมูลค่าหุ้นจะสูงกว่าที่เป็นอยู่จริงแล้วก็ตาม) แต่เมื่อรวม ผลจากการผลิตและดำเนินการเข้าไปแล้ว ผลสุทธิต่อดุลการชำระ เงินจะกลายเป็นบวก

งานของ Lall และ Streeten ไม่คำนึงถึงมูลค่าทดแทนการนำเข้าเลย และไม่ได้กล่าวหาพิงถึงด้วย ส่วน Biersteker ไม่คำนึงมูลค่าหุ้นเลย แต่ให้ความสนใจเฉพาะเงินกู้ ทั้งจากบริษัทและธนาคารในต่างประเทศ และได้เพิ่มมูลค่าทดแทนการนำเข้า เข้ามาในข้อสมมติที่ ๒ ซึ่งทำให้การขาดดุลที่วัดได้ในครั้งแรกกลายเป็น การเกินดุลในข้อสมมติที่ ๒

อาจกล่าวได้ว่างานของ Lall และ Biersteker วัดเฉพาะ actual inflow คือ เงินไหลเข้าที่เป็นตัวเงินจริง ๆ สำหรับ Lall ไม่นับมูลค่าทดแทนการนำเข้า ซึ่งเป็น implicit inflow หรือเงินไหลเข้าแฝงเลย ส่วนงานของ Biersteker อาจจะทำให้คำนิยามที่แคบมากสำหรับ inflow (ตามข้อสมมติแบบที่ ๑)

การวัดของ Lall และ Streeten สำหรับ inflow แบบแรก คือมูลค่าหุ้นต่างประเทศ วัดในรูปของ flow แต่งานในบทที่ ๓ บริษัทที่มีข้อมูลในปีแรกจะวัดในรูป stock และในปีต่อ ๆ ไปวัดในรูป flow งานของ Lall วัดเฉพาะในปีเดียว คือ ๑๙๖๔ (๒๕๑๒) ซึ่งต่างจากงานในบทที่ ๓ ที่เสนอผลกระทบเป็น ๒ แบบ ในระยะเวลา ๗ ปี แต่ผลกระทบต่อทุนดำเนินการในระยะหลัง ๆ ไม่ได้ลดลง (เนื่องจากมูลค่าหุ้นซึ่งเป็นรายรับประเภทหนึ่ง ไม่ได้มีการไหลเข้ามาอีกในปีหนึ่ง ๆ)

ตารางที่ ๔.๓

เปรียบเทียบเงินไหลออกตามการวิเคราะห์ ๓ แบบ

งานของ	รายการเงินไหลออก				รายการจ่ายสำหรับบริการ การผลิตต่าง ๆ
	เครื่องจักรนำเข้า	วัตถุดิบนำเข้า	กำไรและ เงินปันผลส่งออก	ดอกเบี้ยเงินกู้	
๑ Lall และ Streeten	✓	✓	✓	✓	✓
๒ Biersteker			✓	✓	✓
๓ บทที่ ๓	✓	✓	✓	✓	✓

เงินไหลออกตามที่แยกในตารางที่ ๔.๓ จะเห็นว่างานของ Lall และงานในบทที่ ๓ กำหนดตัวแปรของ outflow เหมือนกัน แต่สำหรับรายการกำไร เงินปันผล ดอกเบี้ย และรายจ่ายสำหรับบริการการผลิตต่าง ๆ เช่น ค่าเทคโนโลยี ค่าจัดการ ค่าลิขสิทธิ์ Lall ได้รวมเข้ากับ outflow ๒ ประเภทแรก ขณะที่ในบทที่ ๓ ของการศึกษานี้แยกรายจ่ายเหล่านี้ออกเป็นผลกระทบจากรายจ่ายอื่น ๆ โดยให้ความสนใจว่าผู้ลงทุนสัญชาติใด เรียกผลตอบแทนเหล่านี้สูงสุด และได้ข้อสรุปว่าบริษัทญี่ปุ่นจะส่งเงินออกมากที่สุด แม้ว่าอัตราการจ่ายเงินเหล่านี้จะต่ำกว่าประเทศสหรัฐฯ และยุโรป

สำหรับงาน Biersteker ไม่ให้ความสำคัญกับเครื่องจักรนำเข้า และวัตถุดิบนำเข้าเลย รายจ่ายจะประกอบด้วยรายการเพียง ๓ รายการ คือ firm payments คือการจ่ายเงินกู้ service payments คือรายจ่ายสำหรับบริการการผลิตต่าง ๆ และ dividends คือ กำไรและเงินปันผลส่งออก ในกรณีไม่นับวัตถุดิบนำเข้าอาจจะมีเหตุผลบ้างที่สามารถหาวัตถุดิบได้ในประเทศ แต่สำหรับเครื่องจักรนำเข้า ซึ่งไม่ได้นับรวมด้วยค่อนข้างจะทำให้การนับ outflow แคนมาก โดยเฉพาะในจีเรียซึ่งยังไม่สามารถสร้างเครื่องจักรในการผลิตได้เองมากจนไม่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ

ข้อสรุปที่ได้จากงานวิเคราะห์ทั้ง ๓ นั้น งานของ Lall และ Streeten ให้ผลสรุปว่าส่วนใหญ่แล้วบริษัทที่เป็น TNC_S จะทำให้เกิดการขาดดุลมากกว่าบริษัท NON-TNC_S หรือบริษัทที่อยู่ในความควบคุมของต่างชาติ (foreign controlled) จะขาดดุลมากกว่า Locally controlled ซึ่งคล้ายกับงานของ Biersteker ที่ได้ข้อสรุปสำหรับข้อสมมติแรก ซึ่งไม่มีการคิดมูลค่าทดแทนการนำเข้า ว่าบริษัทที่มีทุนต่างประเทศในไนจีเรีย ให้ผลกระทบในทางลบต่อดุลการชำระเงิน แต่สำหรับข้อสรุปตามข้อสมมติที่ ๒ ที่รวมเอามูลค่าทดแทนการนำเข้าไว้ใน inflow ทำให้เกิดการเกินดุลประมาณ ๔.๖ ล้านดอลลาร์ ในส่วนนี้จะตรงกับข้อสรุปในบทที่ ๓ ซึ่งบริษัทเกือบทั้งหมดให้ผลต่อดุลการชำระเงินในทางบวก (มีเพียงบางบริษัทบางปีเท่านั้นที่ขาดดุล ซึ่งขาดดุลทั้งหมด ๔ ครั้ง)

ผลสรุปที่แตกต่างกันนี้สืบเนื่องมาจากการกำหนด เงินไหลเข้าและเงินไหลออกต่างกันผลที่ได้จึงแตกต่างกันอย่างมาก โดยเฉพาะการกำหนดให้คิดการทดแทนการนำ-เข้าในบทที่ ๓ ซึ่งถึงแม้ว่ามูลค่าทดแทนควรนำเข้าที่คำนวณได้ จะสูงกว่าที่เป็นจริงอยู่บ้าง (ในกรณีที่ไม่มีอุปสงค์ใหม่ของสินค้าชนิดนั้น ๆ เกิดขึ้นอีก) แต่เมื่อนำเข้ามาในการคำนวณไม่ว่าจะมีการปรับมูลค่านี้อย่างไร จะช่วยให้รายรับเงินตราต่างประเทศสูงขึ้น ฉะนั้นเมื่อหักด้วย เงินไหลออกจำนวนไม่สูงนัก บริษัทต่าง ๆ จึงมีแนวโน้มที่จะมีเงินไหลเข้ามากกว่า

จากการเปรียบเทียบงานวิเคราะห์ทั้ง ๓ ชิ้นแล้ว ไม่อาจจะบอกได้อย่างชัดเจนว่าข้อสรุปใดจะถูกต้องที่สุด เนื่องจากแต่ละคำตอบมีความแตกต่างกันในวิธีการ-คำนวณ ฉะนั้น เมื่อขาดบรรทัดฐานของวิธีการจึงทำให้ผลลัพธ์แตกต่างกันไปด้วย อย่างไรก็ตามนับเป็นหน้าที่ของผู้ที่สนใจศึกษา เรื่องนี้จะได้อาวิธีการที่เป็นมาตรฐานแน่นอน ในการวัด inflow และ outflow ทั้งที่เป็นเงินไหลเข้าและไหลออกจริง (actual inflow and outflow) และเงินไหลเข้าและไหลออกแฝง (implicit inflow and outflow) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาเปรียบเทียบ ควรจะได้ใช้วิธีการที่ละเอียดและชัดเจนที่สร้างขึ้นโดยปราศจากความลำเอียง ซึ่งจะทำให้คำตอบที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น